

markku tiuri 1967

SAKSET

I luku

Herra Flanekanilla oli paljon saksia. Saksia oli jokapaikassa. Niitä oli kerätty laatikoihin ja pinoihin lattialle. Niitä oli pöydällä ja kuluneella likaisella flanelilla päällystetyllä tuolilla.

Olette kai huomanneet, kuinka saksilla on aina kiusallinen tapa kadota. --- Niin herra Flanekan oli henkilö, jonka luokse kaikki kadonneet sakset lopulta joutuivat. Miksi? Vaikka et sitä uskokkaan niin näin se tapahtui.

Herra Flanekanilla oli kerran ollut sakset, mutta ne katosivat. Hän oli turhaan pitkään etsinyt niitä, mutta kun ne eivät millään olleet löytyneet, oli hän viimein suutuspäissään kironnut kaikki sakset ja huutanut antavansa vaikka sielunsa, jos pääsisi sinne missä ne olivat.

Silloin hän oli yhtäkkiä nähnyt, kuinka loputon jono saksia leijui ilman halki. Herra Flanekan tunsu leijailevansa niiden mukana. Sitten hän oli huomannut istuvansa jossain huoneessa määräämättömien saksikasojen päällä. Hän oli katsellut ympärilleen ja huomannut oven. Kun hän oli katsonut siitä ulos, oli hän nähnyt tutun kotikadun ja älynnyt olevansa omassa kodissaan. Hän oli tuntenut olonsa vaimautuneeksi. Hän oli saanut sielun sijasta sakset.

II luku

Herra Flanekan ei tarvinnut saksia ,mutta kuitenkin hänen oli aina palattava tuohon huoneeseen. Hän tunsi itsensä vieraaksi muualla. Hetikun hän astuikaan ulos ,hän tunsi kaipaavansa takaisin tuohon kirottuun huoneeseen.

Mutta myös vastakkainen voima veti häntä ulos. Jokin hänen sisällään takoi jatkuvasta etsi...etsi. Häneltä puuttui jotakin ,mutta mitä? Hän ei tiennyt, mitä hänen pitäisi etsiä , joten hän etsi ,mitä hänen pitäisi etsiä.

Flanekan vihasi saksia ja hän tunsi ,kuinka nuo esineet vihasivat häntä. Ne sotkeutuivat hänen jalkoihinsa ja viilsivät ne verille. Mutta hän palasi aina etsintäretkiltään takaisin tuohon huoneeseen. Ennen hän oli ollut iloinen ja komean näköinen poikamies. Yhtäkkiä hänestä oli tullut aivan höperö. Kulkee nytkin katuja omituisin laahustavin askelin etsivä katse silmillään.

Flanekan tiesi, ettei kukaan voinut tajuta hänen tuskaansa. Eivät muut nähneet mitään saksia ,eivätkä edes viiltoja hänen jaloissaan.

Myöhään yöllä saattoi nähdä tuon yksinäisen hahmon laahustavan merenrantaa. Askeleet olivat raskaat ,sillä hänellä oli taskuissaan saksia. Ilman niitä hän ei olisi uskaltanut lähtemään ulos. Hänet saattoi yhtäkkiä nähdä rientävän omituisin pitkin askelin kotiinsa. Niin muut ihmiset näkivät sen hänen kotinaan. Eivät he nähneet mitään saksia, joita hän näki.

Herra Flanekan tiesi , että hän oli joutunut saksidimensioon.

III luku

Neiti Brettyburn oli neuloja. Hän tarvitsi saksia .Hän oli myös hyvin järjestelmällinen. Sakset olivat aina sillä määrättyllä paikalla, mihin ne kuuluvat ja mihin ne aina käytön jälkeen pannaan.

Tämä tapahtui eräänä talvisena yönä, kun neuloja Prettyburn ei saanut unta, sillä hän oli saanut suuren tilauksen . Ja seuraavana päivänä tulisi tilaaja hyväksymään työn. Neiti Prettyburn makasi sängyssään ja silmäili ympärilleen. Raskaiden verhojen välistä näkyi,kuinka lumihitaleita hiljalleen leijui maahan. Sisällä oli sentään lämmin Huoneen hämärässä nurkassa seisoj mallinukke jäykkänä hahmona. Neiti Prettyburn kiinnitti katseensa pöydänkulmalla oleviin saksiin. Hän oli näkevinään,kuinka ne alkoivat hiljalleen liikkua ja yhtäkkiä ne katosivat. Hän naurahti hymähtäen kuvitelmilleen ja ummisti silmänsä.

Oli aamu. Valo pisti esiin verhojen välistä ja valaisi neiti Prettyburnin sänkyä. Hän venytteli vielä hetken sängyssään. Se tuntu aamulla aina niin mukavalta. Hän nousi ja laittoi aamutakin päälleem. Hän keitti kahvia ja oli kantamassa sitä tarjottimella pöytään. Tarjotin putosi helisten lattialle. Sakset olivat kadonneet.

Neiti Prettyburn istuutui tyrmistyneenä tuolille. Hän oli vihainen ja samalla peloissaan. Hänestä tuntui, että hän tiesi liikaa.

Päivällä tilaaja tuli ja hyväksyi työn sekä maksoi sen. Neiti Prettyburn oli päättänyt ostaa uudet sakset.

Kun hän illalla meni nukkumaan tuli hänelle kummallinen idea sitoa sakset nauhalla käteensä kiinni. Hän asetti sakset pöydälle ja jäi odottamaan sänkyynsä. Pian hän nukahti.

Aamulla herätessään hän katsoi pöydälle. Sakset olivat kadonneet.

Sitten hän katsoi kättään. Hänen silmänsä pullistuivat hämmästyksestä sillä siinä ei enää ollut mitään kättä.

IV luku

Herra Flanekan istui saksikasojen päällä, pidellen käsissään kaunista irtonaista naisen kättä. Hän oli löytänyt sen huoneestaan ja heti arvannut sen kuuluvan naiselle. Hän istui vielä hetken, pani käden taskuunsa ja lähti ulos. VIHDOINKIN hän tiesi, mitä hänen piti etsiä.

